

Kinek meséljem el, hogy annak lássa, aminek látni kell – kit érdekelhetne mohóbban, szilajabban, okosabban és nemesebben, mint Téged, Didus, a temetésed, amiről megígértem, hogy beszámolok? Mert próbáltam erre gondolni és amarra az élők közül és kisült, hogy mindig újra az jön ki belőle, ahogy ott állok, koporsód mellett a könnyezők között: mit szólnál, Didus, a temetésedhez? Mert ez már, úgy látszik, nem megy másképpen, s ez már így lesz velem, egy életen át, nem segít rajta, hogy meghaltál: ha valami nagyszerűen szépet, vagy nagyszerűen szomorút látok, élek át, vagy akárcsak hallok vagy olvasok – gépiesen jelentkezik a kérdés, mit szólna ehhez Desiré? Aminthogy, ugye, Nálad is sokszor volt ez így: ezt el kell mesélnem Fricinek. Hiszen egy életen át játszottunk, mindig játszottunk, izgatottan és lelkesedve, a Szerepet játszottuk ezer álarcban, mélyebb szenvedéllyel, mint a tulajdon magánéletünk komédiáját.